

Preek 18 november 2018 Citykerk Het Steiger

33e zondag door het jaar

Voorganger: Richard Steenvoorde o.p.

Lezingen: Daniël 12, 1-3, Hebrëeën 10, 11-14.18 en Marcus 13, 24-32.

Broeders en zusters,

Vandaag is het de tweede wereldwijde dag van de armoede. Maar in plaats van over economische armoede, wil ik vandaag met jullie reflecteren op de geestelijke armoede waaronder wij hier met zijn allen gebukt gaan. Want, ondanks het feit dat we vandaag verschillende dingen te vieren hebben, valt het niet te ontkennen dat we hier vandaag ook bij elkaar zijn met een heleboel zorgen en pijn. Voor sommigen bestaat die pijn uit de ervaring dat een hechte op elkaar betrokken gemeenschap niet langer meer de vitaliteit heeft om alle dingen die zijn opgebouwd hier in het Steiger in stand te houden. Toekomstdromen moeten worden losgelaten, of lijken soms uit de handen worden geslagen door snelle ontwikkelingen binnen- en buiten de kerk. Er zijn vele vragen, hoe lang nog, hoe gastvrij nog, hoe oecumenisch nog? waarop niemand precies een antwoord kan geven. Die onduidelijkheid is vermoeiend en maakt sommige van ons hier ook verdrietig. Het lijkt langzaam donker te worden in het Steiger.

Wij, een nieuwe generatie dominicanen uit binnen- en buitenland, zien dat ook, maar hebben niet direct een antwoord. Soms lijkt het wel of we van een andere planeet komen. We denken anders, we praten anders, we doen anders dan de voorgaande generaties. Maar toch is iets van dat verschil ook een schijntegenstelling. Ook wij zijn onderdeel van een kerk die het moeilijk heeft, en zeker in dit land, waar het geloof gewoon lijkt te verdampen. We mogen als Nederlandse dominicanen dan wel gezegend zijn met een aantal nieuwe roepingen, het betekent nog niet dat we daarmee een antwoord hebben, of een plan van aanpak. De afgelopen maanden hebben we hier in Rotterdam vooral geleerd hoe kwetsbaar we als nieuwe gemeenschap nog zijn: lichamelijk en geestelijk. We hebben elkaar harder nodig dan we misschien van te voren dachten. En die broederschap strekt zich uit over de grenzen van dit land. De hier aanwezige broeders uit Engeland en Frankrijk

zijn hier niet alleen om een feestje te vieren, maar ook als teken van solidariteit, van een steuntje in de rug, voor een project waarvan nog niet zo veel zeker is.

Als we ons dan samen op het evangelie richten vandaag, dan lijkt dit niet meteen goed nieuws te bevatten voor ons. In alle teksten die vandaag gelezen zijn, lijkt het licht langzaam uit te gaan. Het einde der tijden is nabij. Op zich zijn de keuzes niet verrassend. We zijn aangekomen in de laatste weken van het liturgisch jaar. Het wordt nu, letterlijk en figuurlijk, snel donker. Hier botten de bomen nog niet uit, ze zijn net de bladeren kwijt. Buiten mogen dan de kerstbomen al in bloei staan, het is nog lang geen kerstmis. Het voelt allemaal meer als een einde dan een nieuw begin.

Gelukkig houdt de schrijver van de brief aan de Hebreëën, de tweede lezing van vandaag, ons voor dat het belangrijkste, het moeilijkste, al gebeurd is. Jezus heeft ons al gered door zijn dood en verrijzenis. Die overwinning gaat nooit meer voorbij. Uiteindelijk heeft alles wat ons kan weghouden van God geen macht en geen kracht als wij ons op Jezus richten.

Dat lijkt makkelijker gezegd dan gedaan. Als je zorgen hebt, of verdriet, dan kun je misschien zelfs nog verdrietiger, of bozer worden, als iemand zegt "vertrouw maar op de Heer". Maar toch, Zijn woorden zullen niet voorbij gaan, beloofd is beloofd.

De profeet Daniel probeerde in de eerste lezing onder woorden te brengen wat die belofte in houdt. Mensen die op God vertrouwen zullen worden gered. En er is ook hoop voor zij die al overleden zijn. Mensen die in moeilijke tijden wijs hebben gehandeld zullen stralen, en mensen die anderen tot gerechtigheid hebben gebracht zullen schitteren als sterren.

Met andere woorden, als wij onszelf radicaal aan God durven toe te vertrouwen kunnen wij de hoop en het licht worden waar wijzelf en anderen zo naar verlangen in deze tijd. Die radicaliteit is niet voorbehouden aan broeders die wonen in een klooster, maar kun je net zo goed leven in je relatie, je familie, je vriendenkring, je vrijwilligerswerk, en je baan. Je hoeft er ook niet een perfect leven voor te leiden. Geloven is een leerschool. Als gelovige leer je vertrouwen op de liefde, gerechtigheid en de

barmhartigheid van God. Niemand begint aan die school met het diploma al op zak. En niemand zal die school met een 'cum laude' doorlopen.

Maar Jezus Christus zal ons in deze leerschool helpen, zijn woorden zullen niet voorbijgaan. Hij heeft geduld en hij is barmhartig. Hij laat ons niet zomaar vallen. Bij zijn hemelvaart heeft hij immers gezegd "Zie, ik ben met u, alle dagen tot aan de voleinding van de wereld".

Laten wij elkaar in deze onzekere tijden helpen om elkaar aan die belofte van Jezus te herinneren en er naar te leven. Laten we doorgeven wat we in deze leerschool van een leven op weg naar God met vallen en opstaan geleerd hebben.

Ons leven is echt niet perfect. Maar het is precies daar waar in ons leven de gaten en kieren ontstaan, dat God naar binnen kruipt, als we het toelaten. En als we dat doen, dan zullen we ontdekken dat wijzelf licht kunnen brengen aan mensen die gebukt gaan onder de armoede, de duisternis, van het dagelijks bestaan. Onze gezamenlijke gebrokenheid en desondanks ons vertrouwen op God worden dan een krachtig getuigenis in een soms cynische wereld. Het zou zo maar eens een teken van tegenspraak kunnen worden in onze stad Rotterdam: van hoop tegenover cynisme, van licht tegenover duisternis, en van opbouw in plaats van afbouw.

Amen.